

วันนี้ท้องฟ้าแจ่มใส: ชิกลิทเช่สายตะวันออกของหลิวจงเวย

今天天气晴：刘中薇的东方妮子文学

Wow..What a Sunny Day!: Liu Zhongwei's Eastern Chick Lit

นันทนัย ประสานนาม¹

หลวงจวงเวย. 2554. **วันนี้ท้องฟ้าแจ่มใส**. แปลโดย ภัศราจริย์ ทรัพย์สันธิกุล. กรุงเทพฯ: พรีเมียมสำนักพิมพ์. 303 หน้า.

นวนิยายเรื่อง *Bridget Jones's Diary* (1996) ของเฮเลน ฟิลดิง (Helen Fielding) เป็นนวนิยายขายดีระดับโลก โดยแปลเป็นภาษาต่างๆ ถึง 30 ภาษา รวมทั้งภาษาไทยที่ใช้ชื่อว่า *ไดอารี่ของบริดเจ็ต โจนส์* แปลโดย พลอย จริยะเวช นอกจากนั้นนวนิยายเรื่องนี้ยังมีฉบับภาพยนตร์ที่เป็นที่นิยมไม่แพ้กัน นำแสดงโดยเรอเน่ เซลวีกอร์ (Renée Zellweger) โคลิน เฟิร์ธ (Colin Firth) และฮิวจ์ แกรนท์ (Hugh Grant) ความนิยมในการเขียนเรื่องทำนองบริดเจ็ต โจนส์ ขยายตัวมากขึ้นจนกลายเป็นประเภทรบวรรณกรรม ที่เรียกว่า “ชิกลิท” (chick lit)

¹ นัทธัญ ประสานนาม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำภาควิชาวรรณคดี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

周思恒，泰国农业大学人文学院文学系副教授

Natthanai Prasannam, Assistant Professor, Department of Literature, Faculty of Humanities, Kasetsart University

“chick lit” มาจากคำว่า “chick” อันเป็นคำสแลงอเมริกันที่แปลว่าผู้หญิง กับ “literature” ที่หมายถึงงานเขียน คำนี้ปรากฏครั้งแรกในสิ่งพิมพ์ราว ค.ศ. 1988 อันเกี่ยวข้องกับรายวิชา “Female Literary Tradition” (วัฒนธรรมทางวรรณศิลป์ของนักประพันธ์สตรี) ต่อมาใน ค.ศ. 1995 มีนักวิชาการนำไปตั้งชื่อขุมชนบทนิพนธ์เรื่อง *Chick Lit: Postfeminist Fiction* นอกจากนี้ยังมีบทความของนักเขียนใน *The New Yorker* ที่ใช้คำศัพท์ “chick lit” เพื่ออธิบายกระแสและแนวโน้ม “girlishness” (เรื่องผู้หญิงผู้หญิง) ในงานเขียนของคอลัมนิสต์หญิงในหนังสือพิมพ์ ในส่วนที่เป็นบันเทิงคดี นวนิยายชุดบริดเจ็ต โจนส์ของฟิลดิง และนวนิยายชุด *Sex and the City* ของแคนเดส บุษเนล (Candace Bushnell) เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ความหมายและลักษณะเฉพาะของวรรณกรรมประเภทนี้ชัดเจนขึ้น

เราอาจใช้เรื่องบริดเจ็ต โจนส์เป็นฐานในการนิยามลักษณะสำคัญของชิกลิทได้ว่า ชิกลิทประกอบด้วยเรื่องเล่าที่มีตัวละครเอกหญิงเป็นศูนย์กลาง เนื้อเรื่องเพ่งเล็งที่การผ่านความทุกข์ยากของตัวละครเอก ลักษณะของตัวละครเอกคืออยู่ในวัย 20 ตอนปลายหรือ 30 ตอนต้น เป็นโสด เป็นคนผิวขาวชาวอังกฤษหรืออเมริกัน มีรสนิยมแบบรักต่างเพศ และใช้ชีวิตอยู่ในมหานคร บ่อยครั้งที่พบว่า ตัวละครเอกมิได้ทำหน้าที่เป็นกระแຈงเงาสะท้อนภาพลักษณ์ของผู้เขียนเท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นจิตของกลุ่มผู้อ่านอีกด้วย¹

หลิวจงเว่ยเป็นนักเขียนรุ่นใหม่ของไต้หวันที่พยายามเกาะกระแสชิกลิทที่แพร่หลายในหมู่นักเขียนหญิงทั่วโลก เธอเขียนนวนิยายเรื่อง *วันนี้ท้องฟ้าแจ่มใส* (Wow..What a Sunny Day!, 2008) ขึ้นเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์อีกด้านหนึ่งของผู้หญิงไต้หวัน สังคมที่มีการปะทะประสานกันระหว่างค่านิยมจีนแบบเก่า กับการปรับประเทศให้ทันสมัย โลกของการพัฒนาในเมืองใหญ่ และชีวิตสงบงามในชนบท ผู้ที่ได้อ่านเรื่องราวชีวิตของบริดเจ็ต โจนส์ อันเป็นต้นแบบของชิกลิทหลายเรื่องในวรรณกรรมจะสังเกตเห็นในทันทีว่า นวนิยายของหลิวจงเว่ยเรื่องนี้มีเงาของเฮเลน ฟิลดิงพาดทับอยู่อย่างเห็นได้ชัด

วันนี้ท้องฟ้าแจ่มใส เล่าเรื่องของหย่งฉิงตามชนบทของชิกลิท หย่งฉิงเป็นผู้หญิงที่กำลังย่างสู่วัย “30 something” เธอทำงานนิตยสาร “บ้านที่อบอุ่น” ในไทเป เธอพักอยู่ใน

¹ Caroline J. Smith, *Cosmopolitan Culture and Consumerism in Chick Lit* (New York and London: Routledge, 2008), p. 2.

บ้านเช่าของ Wednesday นักศึกษาสาขาจิตวิทยาและปรัชญา และมีเซอร์รี เจ้าของเวดดิ้ง สตูดิโอเป็นเพื่อนบ้านอีกคนหนึ่ง หย่งฉิงต้องรับแรงกดดันจากแม่ที่พยายามให้เธอมีคนรัก หย่งฉิงไปดูตัวครั้งหนึ่งกับจอห์นนี่เดิน แต่การณ์กลับกลายเป็นว่าเขาเป็นเกย์ จากฐานะว่าที่คนรักจึงเปลี่ยนเป็น “เพื่อนสาว” แทน หลังจากนั้นเธอมีโอกาสดูพบกับไอริค ผู้เป็นช่างภาพระดับโลก ทั้งสองเหมือนจะตกหลุมรักกันและกัน ทว่าสุดท้าย ไอริคกลับเปลี่ยนใจ

คนที่อยู่แวดล้อมตัวหย่งฉิง ล้วนแต่มีปัญหาเรื่องความสัมพันธ์ เซอร์รีมีปัญหาเรื่องรักสามเส้ากับคนที่มีการรยาแล้ว โดยไม่เหลียวแลผืนสงที่คอยดูแลอยู่ไม่ห่าง เจียงเหมยเซียงเพื่อนสนิทของหย่งฉิงมีแฟนสุดน่ารักอย่างอาละดินแต่ก็ยังแอบมีความสัมพันธ์กับพนักงานไปรษณีย์ จอห์นนี่เดินไม่กล้าเปิดเผยกับแม่ว่าเป็นเกย์และต้องให้หย่งฉิงปลอมตัวเป็นคนรัก Wednesday เป็นเด็กที่มีความเศร้าลึกจากการที่พ่อแม่เสียชีวิตไปตั้งแต่เธอยังเล็ก โดยที่เธอไม่รู้ว่เขาทั้งสองกำลังจะหย่ากัน ส่วนหย่งฉิงเองก็ไขว่คว้าหาความรักจนอ่อนใจ โดยหารู้ไม่ว่าอาดา คนที่เคยเรียนโรงเรียนเดียวกับเธอเฝ้ามองเธอด้วยความชื่นชมมาเป็นเวลานานหลายปี

หากกล่าวถึงอิทธิพลของ *ไดอารี่ของบริดเจ็ต โจนส์* ที่มีต่อนวนิยายเรื่องนี้อาจต้องเขียนขึ้นมาเป็นบทความวิชาการขนาดยาวอีกเรื่องหนึ่ง จึงขอไม่ลงรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวในที่นี้ แต่ก่อนที่จะแนะนำประเด็นสำคัญต่างๆ ที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้ จะขอกล่าวถึงลักษณะที่เหมือนพ้องกันระหว่างตัวบทต้นทางกับตัวบทปลายทาง อันทำให้ *วันนี้ท้องฟ้าแจ่มใส* เข้าลักษณะของซิกลิตอย่างสมบูรณ์

นอกจากวัยและอาชีพของตัวละครที่อยู่ในอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์เหมือนกันแล้ว การเป็นคนที่ไม่พอใจกับรูปลักษณ์ ขาดความมั่นใจในตัวเองในบางเวลา ได้รับแรงกดดันเรื่องความจำเป็นต้องมีคู่จากครอบครัวและสังคมรอบข้าง มีความรักที่ไม่ประสบความสำเร็จ ครอบครัวแตกร้างจากการที่แม่เอาใจออกห่างจากพ่อ มี “เพื่อนสาว” เป็นชายหนุ่มที่เป็นคนรักเพศเดียวกัน การแสวงหาสิ่งๆ ที่เหมือนกันคือคนรักดีๆ สักคนหนึ่งที่เราเชื่อว่าจะทำให้ชีวิตของเธอเกิดความสมดุล และเรื่องก็สิ้นสุดลงในลักษณะสุขนาฏกรรมเช่นเดียวกันแน่นอนว่าชะตากรรมของหย่งฉิงไม่ต่างกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเหมยลิในภาพยนตร์ไทยเรื่อง *รถไฟฟ้ามหานครเธอ* และตัวละครเอกหญิงใน *30 โสດອອນເສລ* และ *30 กำลังแจ๋ว* ที่มีผู้ตอบรับอย่างกว้างขวางโดยเฉพาะผู้ชมที่อยู่ในกลุ่มเดียวกับตัวละครเอกของเรื่อง ลักษณะของ

หย่งฉิงที่ร่วมกับตัวละครเอกหญิงในเรื่องที่กล่าวถึงเหล่านั้น สังเกตได้จากที่เธอกล่าวถึงตัวเองไว้ตอนหนึ่งว่า

หย่งฉิง แปลว่า *Sunny Day* ชื่อนี้เป็นชื่อที่เพราะพรังอย่างไม่ต้องสงสัย แม้ว่าฉันจะไม่ได้สวยสมชื่อกี่ตามที ตัวฉัน ส่วนสูง 160 (เอาแบบเบรียะเป๊ะ ควรเป็น 159.2 cm) หน้าอกคัพ A (แต่ก็เคยคัพ B...จริงๆ นะ) น้ำหนักตัว...ล่าสุดที่ซั่งได้ คือ 54 กิโลกรัม (ซั่งตอนไม่สวมผ้าสักขั้น)

ตั้งแต่เล็กจนโต เป็นคนที่แสนจะธรรมดาราบเรียบอย่างเสมอดันเสมอ ปลายมาตลอด ไม่มีเกียรติประวัติที่โดดเด่น มีแต่วีรกรรมอับอายขายหน้า¹

ความรู้สึกไม่พึงพอใจในตัวเอง ไม่นั่นใจในตนเองเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดความกังวลว่าจะไร้คู่ ที่ปรึกษาที่ดีที่สุดของผู้หญิงกลุ่มนี้คือนิตยสารผู้หญิง ที่นำเสนอเนื้อหาหลากหลายที่สนองตอบความสนใจของนักอ่านผู้หญิง นับตั้งแต่เรื่องเกี่ยวกับวิธีการร่วมรัก ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ การทำควีน การแต่งกายเพื่อเสริมบุคลิกภาพตลอดจนการทำนายดวงชะตา ในแง่หนึ่งผู้หญิงยุคใหม่เหล่านี้จึงถูกหล่อหลอมให้มีลักษณะไปในทางเดียวกัน โดยศึกษาจากความสำเร็จของผู้หญิงจำนวนมากที่สร้างความโชคดีเรื่องความรักให้ตนเองได้ หย่งฉิงจึงมีเพื่อนแท้เป็นคอลัมน์ “สถานีวิเคราะห์รัก” ซึ่งเป็นคอลัมน์รายสัปดาห์ของหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง คอลัมน์นี้ชื่อแอลเรน หย่งฉิงออกตัวว่า “ฉันติดตามอ่านมาสองปีแล้ว บทความของเธอมิเหตุผล ฉันคิดว่าเธอเป็นผู้หญิงที่เข้าใจผู้ชายได้ดีที่สุดในโลกอย่างแน่นอน”² เมื่อครั้งที่เธอสงสัยในความสัมพันธ์กับคุ่เดต เธอก็ได้รับคำตอบจากสถานีวิเคราะห์รักว่า “ใน ‘สถานีวิเคราะห์รัก’ เขียนว่า ผู้ชายถ้าเจอกันครั้งแรกแล้วไม่ได้นัดหมายการเจอกันครั้งหน้าทันที นั่นแสดงว่าเขาไม่สนใจคุณแม้แต่นิด แอลเรนเขียนได้คมกริบ แต่ถูกต้อง!”³

ทางชีวิตของหย่งฉิงเป็นเนื้อเดียวกันกับชะตากรรมของบริติเจ็ต โจนส์ ตัวละครเอกในซิกลิทันแบบดั่งเห็นได้จากข้อความในไดอารี่ของบริติเจ็ต โจนส์ว่า “คนฉลาดๆ คงพูด

¹ หลิวจางเว่ย, *วันนี้ท้องฟ้าแจ่มใส*, แปลโดย ภัสราธิ์ ทรัพย์สันธิกุล (กรุงเทพฯ: พรีเมียมสำนักพิมพ์, 2554), หน้า 22.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 55.

³ เรื่องเดียวกัน.

ว่าดาเนียลน่าจะชอบฉันอย่างที่ผมเป็น แต่ฉันโตมากับวัฒนธรรมคอลโมโพลิแทน ถูกครอบงำโดยสฤตยอดนางแบบ และแบบสอบถามอีกมากมาย”¹ ความทะยานอยากเป็นตามแบบที่ผู้หญิงทั้งหลายอยากเป็นจึงกดทับลงบนความรู้สึกของหย่งฉิงอย่างฝังรอย เธอหมกมุ่นอยู่กับนาฬิกาชีวิตที่เดินหน้าไปไม่หยุด ทั้งกังวลเกี่ยวกับภาพลักษณ์ร่างกาย (body image) เช่นเดียวกับบริดเจ็ต โจนส์ที่ต้องซังน้ำหนักของตัวเองและบันทึกลงในไดอารี่ สอดรับกับปรากฏการณ์การแตกตัวของสถาบันเสริมความงามและผลิตภัณฑ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อบำรุงความรู้สึกมากกว่าบำรุงสุขภาพของผู้ใช้

ฉันอายุยี่สิบเก้าอย่างสามสิบ รู้สึกกลัวเหมือนเผชิญหน้ากับศัตรูตัวฉกาจกลัวอะไร ฉันเองก็ไม่ใช่ บางทีอาจจะเป็นความทุกข์ใจที่รู้ว่าคุณสาวจะไม่หวนกลับมาแล้ว ไม่รู้ว่าฉันคิดมากไปหรือเปล่า หลังกินเค้กวันเกิดอายุครบยี่สิบเก้าแล้วฉันพบว่าตัวเองอดนอนหนึ่งคืนก็หน้าเหลืองซีดแล้ว พอตกเย็นปึกก็ง่วงเหงาหาวนอน และถ้ากินม้อตตี้เมื่อไรก็จะอ้วนขึ้นทันที ระบบการเผาผลาญเริ่มผิดปกติ

นี่คือสัญญาณเตือนของวัยชรา! กาลเวลาถือเป็นศัตรูทางธรรมชาติของผู้หญิงจริงๆ ขณะที่ฉันก็ไม่สามารถทำเป็นลัับมิดโซว์แล้วซูฟอๆ ว่า “อย่าเข้ามานะ! ห้ามเข้ามาเพีย! ถ้ากล้าเข้ามาละก็เห็นดีแน่!”

มินาละ สถาปนิกเคราะหรักรเขียนว่า “ผู้หญิงอายุยี่สิบยังอยู่กับการพิสูจน์ตัวเองว่าฉันไม่ใช่แจกันดอกไม้ ผู้หญิงอายุสามสิบยังอยู่กับการพิสูจน์ตัวเองว่าฉันยังเป็นแจกันดอกไม้ได้อยู่”²

ความต้องการพวยรักษาร่างกายให้ดังตามอยู่เสมอเกิดจากความต้องการที่จะได้รับเลือกเป็นคู่รักของใครสักคน หย่งฉิงพลาดหวังจากจอห์นนี่เฉินที่เป็นเกย์ทำให้เธอรู้สึกกดดันมาก และการขยายตัวของประชากรที่รักคนเพศเดียวกันในไต้หวันก็คุกคามความรู้สึกมั่นคงของผู้หญิงที่ยังไร้คู่อย่างเธอ “ผู้ชายดีๆ ที่รักเพศเดียวกันยังมาแข่งกันแย่งผู้ชายดีๆ ที่เหลืออยู่ กับพวกผู้หญิงอีก ชีวิตคนเราทำไมถึงได้ลำบากขนาดนี้ล่ะ! เดิมทีฉันคิดว่าคู่แข่งของฉันคือผู้หญิงที่มีอยู่ครึ่งโลกใบนี้ ต่อมาเพิ่งรู้ว่าที่แท้จริงของฉันคือคนทั้งโลก! ทั้งผู้ชาย ทั้งผู้หญิง

¹ เฮเลน ฟิลดิง, ไดอารี่ของบริดเจ็ต โจนส์, แปลโดย พลอย จริยะเวช, พิมพ์ครั้งที่ 20 (กรุงเทพฯ: บลิส พับลิชชิ่ง, 2547), หน้า 65.

² หลิวจางเว่ย, วันที่ต้องฟ้าแฉมโส, หน้า 156.

ต้องระวังให้หมด โอ้! พระเจ้าจอร์จ”¹ ท้ายที่สุดหย่งฉิงจึงได้ร่วมมือกับจอห์นนี่เดินเพื่อตอบตาแม่ของเขา เพราะเธอกับเขาร่วมอยู่ในประสบการณ์เดียวกันดังวาทะของบริดเจ็ต โจนส์ที่กล่าวถึง “เพื่อนสาว” ของเธอว่า “ทอมว่าพวกเรารักร่วมเพศกับสาวโสโครกสามสิบมีความผูกพันกันโดยธรรมชาติ: เพราะทั้งคู่ชินกับการทำให้พ่อแม่ผิดหวังและถูกสังคมปฏิบัติราวกับเป็นคนแปลกประหลาด”² ครั้งหนึ่งทั้งสองมีอาการมีนเมาและจอห์นนี่เดินทำหายให้หย่งฉิงจุมพิตเขา แต่เธอปฏิเสธทั้งกล่าวว่า “ฉันไม่อยากให้พวกเราดูตัวกันไม่สำเร็จ รักกันไม่ได้” สุดท้ายแม้แต่พี่น้องกันก็ไม่ได้³ นี่คือการสรุปของเธอกับการดูตัวตามคำสั่งแม่

นอกจากนั้น การแสวงหาความรักอย่างสิ้นหวังยังทำให้หย่งฉิง “อิน” กับเรื่องเล่าความรักที่เธอได้เสพรับอีกด้วย “เรื่องราวของรักแรกมันต้องเศร้าหมองและลงเอยอย่างนี้กันด้วยหรือ ดูอย่างนางเอกในภาพยนตร์ ถ้าไม่แยกเป็นก็ต้องจากตาย คนที่ยังอยู่จะจดจำแต่ใบหน้าที่ยาวร้ายของอีกฝ่ายตลอดกาล ไม่มีวันแก่เฒ่า ต่อให้ไม่ได้ตายจากกัน ก็มีแต่กลายเป็นเรื่องราวที่ดงามบริสุทธิ์ภายในใจ”⁴

ตัวละครเอกหญิงในซิกลิตที่อ่านนวนิยายรักจำนวนมากจึงมีแนวโน้มที่จะสร้างโครงเรื่องความสัมพันธ์ของตนเองให้เป็นดังนวนิยายประโลมโลกเหล่านั้นด้วย หย่งฉิงจึงยังคงหววนหาอดีตวันวานของเธอเมื่อครั้งเรียนชั้นมัธยมฯ อันเป็นตอนหนึ่งของเรื่องที่เปิดโอกาสให้ตัวละครแสดงความสนใจต่อเพลงเก่าหรือ “oldies” ซึ่งเป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ในไดอารี่ของบริดเจ็ต โจนส์ ฉบับภาพยนตร์ตลอดทั้งเรื่อง “อะไรคือบทเพลงจากความจริงใจที่สุดนะหรือที่จริงก็คือเพลงสารภาพรักของฉันทันแหละ! ทั้งดัลบี้มีเพลงภาษาอังกฤษอยู่แค่เพลงเดียวคือ Nothing’s Gonna Change My Love for You [...] ยุคนั้นเกเลน เมดิรอส ดังเป็นพลุแตก [...] ฉันทึ่งเพียงแค่อยากมอบเพลงนี้ให้รุ่นพี่ต่อหน้าทุกๆ คนเท่านั้น”⁵ อย่างไรก็ตามความปรารถนาของหย่งฉิงก็ไม่ได้รับการเติมเต็ม ข้อดีของอดีตตอนนี้คือเป็นจุดที่โยงโยให้เธอได้กลับมาพบกับอาดำ แต่ระหว่างนั้นหย่งฉิงก็กลาเข้าไปหาไอริคที่เดินเข้ามาในชีวิตของเธอ

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 75-76.

² เฮเลน ฟิลดิง, ไดอารี่ของบริดเจ็ต โจนส์, หน้า 39.

³ หลิวจงเว่ย, วันนี้องฟ้าแจ่มใส, หน้า 134.

⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 169-170.

⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 176.

โมงยามของความ “โรแมนติก” ระหว่างไอรักกับหยิ่งจึงเกิดขึ้นจากการที่เขาทั้งสองไปถ่ายภาพด้วยกันที่ริมทะเลต้นสூ โดยมิกวีนพอร์ของลอร์ดไบรอน (Lord Byron, 1788-1824) เป็นฉากหลัง ความรู้สึกล้าลึกเกิดขึ้นในใจของเขาทั้งสอง จนกระทั่งที่สนามบิน ไอรักตะโกนถามหยิ่งก่อนที่จะขึ้นเครื่องบินว่า “ถ้าผมเอ๋ยปาก คุณจะยินดีไปยังสุดขอบฟ้ากับผมไหม”¹ และหยิ่งตอบตกลงอย่างตื่นเต้นใจ อย่างไรก็ตาม ในช่วงระยะไม่กี่หน้ากระดาษไอรักก็ห่างเหินไป เมื่อโทรศัพท์คุยกันก็แสดงอาการเย็นชาอย่างเห็นได้ชัด สุดท้ายเขาส่งข้อความสั้นๆ มาหาหยิ่งว่า “หยิ่ง ผมคิดว่าคุณเป็นผู้หญิงที่ต้องการความรักจำนวนมาก มือของคุณผมจูบไม่ไหว ขอให้คุณพบเจอความสุขของคุณ” หยิ่งได้แต่กตเวทิตะและรำพึงกับตัวเอง “ความรักเจ็ดวัน ถูกแต้มเครื่องหมายพลสตอปลงไปแล้ว แต่นี่จะเรียกว่าความรักหรือเปล่าฉันเองก็ยังไม่รู้ เขาจะรีบร้อนปฏิเสธไปทำไม”²

อย่างไรก็ตาม หลังจากพลัดพรากกันหยิ่งไม่เคยรู้เลยว่าไอรักมีเธอเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างงานศิลปะของเขา ไอรักนำภาพที่มีหยิ่งเป็นนางแบบจำเป็นไปจัดนิทรรศการและส่งหนังสือรวมภาพถ่ายมาให้เธอ “ไอรัก ฉัน ไบรอน และรูปพระอาทิตย์ตกดินที่ต้นสூ ผลานรวมกันเป็นความทรงจำที่แสนดี บัดนี้ความทรงจำนี้กลายเป็นนิทรรศการสาธารณะ ประกาศให้โลกรู้ถึงการพบกันที่สวยงามของความบังเอิญ ฉันประสงค์กอดหนังสือรวมภาพถ่ายเล่มนี้ไว้แนบอก หลับตาลงเสี่ยงคลื่นกระทบฝั่งของต้นสூในวันนั้นยังสะท้อนก้องอยู่ในใจของฉันเป็นเวลายาวนาน”³ ระหว่างเธอกับไอรักจึงเหลือเพียงความทรงจำที่ต้นสூ แม้ความสัมพันธ์ไม่ยืนนาน แต่ยังคงขึ้นใจทุกครั้งที่เราคิดถึง

ความน่าสนใจของนวนิยายเรื่อง *วันนี้ท้องฟ้าแจ่มใส* คือการถ่ายทอดปรัชญาความรักจากประสบการณ์ของตัวละครที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นรักซ้อน รักต้องห้าม แอบรัก รักสลาย ฯลฯ ที่หยิ่งได้ตระหนักในตอนสุดท้ายว่าทรงค่ายิ่งกว่าเนื้อหาในคอลัมน์สถานีวิเคราะห์รัก ที่เป็นการแสดงความเห็นอย่างเลื่อนลอย เมื่อเธอได้สัมผัสภรณ์แอลเรนตัวจริงที่เป็นผู้ชายที่เป็นเสียผู้หญิงหรือ “womanizer” และมุมมองของเขามีต่อความรักจริงๆ ก็ชวนฉงนฉวยจนหยิ่งออกปากในเสียงเล่าว่า “ฉันสงสัยว่าเขาคงเป็นโรค ‘ความรักอ่อนด้อย

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 98.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 106.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 277.

ซินโดรม' ขั้นรุนแรง! พระเจ้า! นี้นะหรือเจ้าของคอลัมน์ที่ฉันประจำอ่านทั้งเช้าเย็นยกย่อง
ให้เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านความรัก! ฉันรู้สึกทราบดีกับโดนหลอกขั้นรุนแรง จึงรีบยุติการสัมภาษณ์
และไปจากบ้านहरुทงยุโรปจอมปลอมแห่งนี้อย่างรวดเร็ว”¹

ใน “ร้านวางเบาๆ” ที่ตัวละครมาพบปะกัน ตัวละครแต่ละตัวได้ถ่ายทอดมุมมอง
ความรักของตนให้ตัวละครอื่นฟัง ความรักเป็นความปรารถนาอย่างหนึ่งที่ผู้เล่าเรื่องสรุปกับ
ตัวเองว่า “ความปรารถนาไม่กลายเป็นจริง ก็ไม่ต้องรู้สึกผิดหวัง เพราะในสภาพความเป็น
จริง ความปรารถนานั้นไม่ได้มีตัวตนอยู่แล้ว ดังนั้น ความปรารถนาจึงเป็นสิ่งที่เฝ้าฝันได้
แต่ฝันกันไม่ได้”² กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ความรักเป็นสิ่งที่บังคับฝันกันไม่ได้ ไม่ว่าจะให้รัก
หรือให้เลือกรัก และความรักอยู่เหนือเส้นพรมแดนของความผิดถูกและศีลธรรม ดังที่หย่ง
ฉิงสรุปประสบการณ์ความรักของเพื่อนๆ ว่า

ถ้าไม่ใช่เพราะความรัก

เซอร์รีพูดว่า ถ้าไม่ใช่เพราะมีความรัก เธอก็คงเป็นมือที่สามที่ทำลาย

ชีวิตคู่ของผู้อื่น

เจียงเหมยเจียงพูดว่า ถ้าไม่ใช่เพราะมีความรัก เธอก็คงเป็นคนทรยศที่
ไม่ซื่อสัตย์ต่อความรู้สึก

จอห์นนี่เฉินพูดว่า ถ้าไม่ใช่เพราะมีความรัก เขาก็คงเป็นคนรักเพศ
เดียวกันที่ขัดแย้งต่อความรู้สึก

รักหนอรักเจ้าเอ๋ย! ในนามของเจ้าได้ช่วยปกป้องหัวใจที่กล้าหาญแต่
โศกเศร้าไม่รู้เท่าไร (แน่นอน รวมถึงหัวใจที่อยากมีรัก แต่ยังคงโดดเดี่ยวเดียวดาย
ตลอดมาของฉินด้วย!)³

เมื่อครั้งเซอร์รีต้องเจ็บหนักจนเข้าโรงพยาบาล เธอแอบหวังลึกๆ ในใจว่าคนที่เธอ
ต้องการให้มาเยี่ยมที่สุดจะแวะมาบ้าง แต่การณ์ไม่ดำเนินไปเช่นนั้น เซอร์รีผู้ที่เคยเข้มแข็ง
และดูเหมือนเอาชนะต่อความเป็นไปของโลกต้องกอดคอร้องให้กับหย่งฉิงผู้เป็นคนมาเยี่ยมเธอ
ในวันนั้น เมื่อได้ประสบเหตุดังกล่าว หย่งฉิงจึงตั้งคำถามขึ้นในใจว่า “ภายในโรงพยาบาล

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 275.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 264-265.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 141.

สามารถให้น้ำเกลือ สามารถผ่าตัด สามารถรักษาได้ตั้งแต่หนังศีรษะจดปลายเท้า แต่ใครจะช่วยรักษาหัวใจได้บ้าง ใครจะช่วยเหลือได้บ้าง ทำให้หัวใจดวงนี้หยุดทุกขระทม”¹ อย่างไรก็ตาม ในความทุกข์ระทมของเซอร์รี เธอยังมีฝันสรวงที่คอยดูแลหัวใจเธอเอาไว้ใส่ทุกเรื่อง ผื่นสรวงกล่าวแก้อย่างหนึ่งครั้งหนึ่งในโอกาสที่ทั้งสองกลับไปค้นหาเอกสารสำคัญของเซอร์รี “การที่ผมคอยอยู่ดูแลเธอยังๆ ครั้งหนึ่งก็เพราะอยากให้ตัวเองมีความสุข ดังนั้นผมจึงเป็นคนเห็นแก่ตัว”² และเขายังได้ขยายความปรัชญาความรักของเขาอันเป็นสิ่งเลอค่าที่อยู่ในความใฝ่ฝันของตัวละครหญิงในงานเขียนประเภทซิกลิตทุกชาติทุกภาษา

“ความรักคือดอกไม้ที่เบ่งบาน มันสวย หอมฟุ้ง ไม่ต้องใช้ความพยายามก็สามารถเสพสุขของมันได้ ความสัมพันธ์คือเมล็ด ต้องถางหญ้า รดน้ำ พรุนดิน ใส่ปุ๋ย ต้องคอยดูแลเอาใจใส่อยู่ข้างๆ เอาแต่มองดูอยู่ห่างๆ ไม่ได้ หรือจะสามวันห้าวันคอยรดน้ำที่นั้นก็ไม่ได้ ความสัมพันธ์คือชีวิตจริง การอยู่ด้วยกันจริง ๆ ความรักหนึ่งช่วงหากพัฒนาไปไม่ถึงระดับของความสัมพันธ์ล่ะก็ มันก็เป็นเพียงความฝันที่เพื่อเจ้าเท่านั้นเอง ดอกไม้เมื่อร่วงแล้วก็ร่วงเลย”

ฝันสรวงดื่มน้ำจนหมดแก้ว “ผู้หญิงเอาแต่ฝันในความรักนั้นมักจะทุกข์ทรมานใจกว่าใคร”

“ฝันสรวง ปรัชญาความรักของคุณนั้นมีสติ ชัดเจนมากเลย”

“ถึงอย่างไรผมก็ไม่ใช่วิธีโรแมนติก ผมเป็นเพียงสามัญชนที่ไม่อ่านบทกวี”

เขาล้อตัวเอง ถือแก้วเปล่าเล่น ครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง แล้วจึงพูดด้วยสีหน้าเศร้าหมองว่า “อีกอย่าง อย่าลืมนะสิว่าผมมีสติของคนที่คุณเห็นในตอนนี้นะ อาจได้จากการสั่งสมความไร้สติจนอดตาหลับขับตานอนมานานักต่อนักแล้วก็ว่าได้”

ฝันสรวงเงยหน้าขึ้น ส่งยิ้มให้ฝันเบาๆ จางๆ แต่กลับปีบริดหัวใจของฝันแน่น เพราะรอยยิ้มนั้นเป็นรอยยิ้มที่ชวนให้ร้องไห้มากที่สุดเท่าที่ฝันเคยเจอ³

ความรักที่เสียสละไร้เงื่อนไขของเขาในที่สุดจึงหลอมละลายความขมเคี้ยวของเซอร์รีได้ ในตอนปลายเรื่องเธอรับเขาเข้ามาในชีวิต ให้เสียเวลาความเจ็บปวดทั้งหลายที่เธอได้รับ

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 199.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 211.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 213.

จากการเป็นรักซ้อน หากมองนวนิยายเรื่องนี้เป็นโรมานซ์ การเลื่อนความสมปรารถนาของตัวละครเริ่มปรากฏเงาของความสมปรารถนาในงานปาร์ตี้ที่หยิ่งจึงจัดขึ้นเพื่อฉลองเทศกาลคริสต์มาส โดยกำหนดให้มีกิจกรรมแลกของขวัญกัน โจทย์ของของขวัญก็ต้องเป็นของที่เปล่งแสงได้ เพราะหัตถ์หยิ่งจับฉลากได้ของขวัญของอาต้า ของขวัญชิ้นนั้นคือหินอุกกาบาตที่มีความหมายลึกลับ ทำให้หยิ่งปลื้มใจ “เบื้องหน้าของฉัน มันคือแสงดาวเคยพุ่งผ่านท้องฟ้าเมื่อห้าล้านปีก่อน!”¹

บทสรุปของสังขารความรักที่หยิ่งได้รับในคำคืนวันคริสต์มาสเป็นสิ่งที่เติมเต็มใจยิ่งกว่าการสารภาพรักที่เธอได้รับจากอาต้าในตอนปลายเรื่อง “อยู่ในความรัก แกร็บความเสียดาย อยู่ในความรัก ใยต้องโศกเศร้า อยู่ในความรัก ไม้มีความกลัว สังขารของความรัก จึงจะเป็นลำแสงที่งดงามที่สุดในปาร์ตี้คริสต์มาสคำคืนนี้!”² เมื่อหยิ่งตัดสินใจลาออกจากงานและจะออกเดินทางไปยังชั่วโลกเหนือ เธอกับอาต้าไปรับประทานอาหารค่ำ และด้วย “ถูกๆ” ของคนในร้าน คนทั้งสองได้จุมพิตกัน อันนำไปสู่การเผยความในใจ หยิ่งพยายามตีความชื่อของอาต้าในโปรแกรมสนทนา msn ที่ว่า “ต๋าต๋ากับม้า” ว่ามาจากตอนหนึ่งในวินิพนธ์ของเจิ้งฉว่อวี่

“ฉันทัดผ่านเจียงหนาน

ใบหน้าที่รออยู่ในฤดูกาล ร่วงโรยดงพุ่มมาศ...

ลมตะวันตกไม่พัดมา กิ่งหลิวในเดือนสามไม่ลู่ลม

หัวใจของเจ้าตุ๊กเมืองเหงาที่แสนเล็ก

ดังท้องถนนในยามค่ำ

เสียงฝีเท้าไม่ดังขึ้น ผ่านในเดือนสามไม่เลิกเปิด

หัวใจของเจ้าคือหน้าต่างบานน้อยที่ปิดสนิท

เสียงต๋าต๋ากับม้าฉันทัด คือความผิดพลาดที่แสนงดงาม

ฉันทัดไม่ใช้คนที่กลับมา แต่เป็นเพียงอาคันตุกะผู้ผ่านทาง”³

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 231.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 246.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 288.

กวีนิพนธ์นี้อาจโยงเข้ากับความรู้สึกของอาต้าโดยบังเอิญที่เธอเป็นผู้กลับมาจากอดีตของหย่งฉิงในวัยมัธยมฯ แต่หย่งฉิงก็ไม่เคยเปิดใจรับเธอ เธอจึงอาจเป็นเพียงอาคันตุกะผู้ผ่านทาง อย่างไรก็ตาม เมื่อการผจญภัยในชีวิตรักของหย่งฉิงสิ้นสุดลงตรงที่เธอได้พบกับอาต้า เธอได้ตระหนักในที่สุดว่าประสบการณ์ความทุกข์และความโดดเดี่ยวของเธอมิได้สูญเปล่า แต่ล้วนเป็นองค์ประกอบที่อยู่ในกระบวนการแสวงหา ดังอุปลักษณ์ “จี้กซอร์” ที่พ่อของหย่งฉิงได้กล่าวไว้อย่างคมคายในตอนปลายเรื่องว่า “จี้กซอร์มันก็เป็นอย่างนี้ ตอนเริ่มต้นจะยากมาก ไม่มีระเบียบหลักการ ลับสนไปหมด ไม่รู้ว่าขึ้นไหนควรต่อเข้ากับตำแหน่งไหน มีแต่ต้องทดลองทีละชิ้นอย่างตั้งใจ...พอต่อได้สักสองสามส่วนแล้ว รูปร่างค่อยๆ เป็นรูปเป็นร่าง ก็จะต่อได้เร็วขึ้น เพราะชิ้นที่เข้าที่ยังมีเยื่อชิ้นเท่าไร ชิ้นที่ยังไม่เข้าที่ก็ยังมีน้อยลงเท่านั้น”¹

เจนนิเฟอร์ ไวนเนอร์ (Jennifer Weiner) ผู้เขียนซิกลิตเรื่อง *Good in Bed* (2001) และ *In Her Shoes* (2002) ได้กล่าวพาดพิงถึงกลุ่มนักเขียนและกลุ่มผู้อ่านที่เป็นผู้หญิงในยุคปลายทศวรรษ 1990 ซึ่งพยายามจะเขียนและอ่านตัวบทที่ยืนยันประสบการณ์แท้จริงของผู้หญิง โดยไวนเนอร์กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า

ในภาวะออกหัก อยู่ในเมือง เป็นโสด และการเป็นโพสท์เฟมินิสต์ ฉันรู้สึกเหมือนกับว่ามีหลายอย่างดำเนินไปในชีวิตของผู้หญิงที่ไม่มีใครพูดถึงอย่างจริงจัง [...] เรามีอิสรภาพและทางเลือกในการดำเนินชีวิตตั้งมาก แต่มีราคาที่ต้องจ่าย ผู้คนต่างรู้สึกโดดเดี่ยวอ้างว้าง [...] แต่คุณจะหยิบหนังสือพวกนี้ (ซิกลิต) และไปมีชีวิตต่อโอเค ฉันไม่ได้บ้า ฉันไม่ได้เป็นคนซีแพคคนเดียวในโลกที่รู้สึกอ้างว้าง²

วาทะของไวนเนอร์เป็นดัชนีที่บ่งชี้ความสำคัญของงานเขียนประเภทนี้ได้เป็นอย่างดี ทั้งยังแสดงให้เห็นว่า แม้แต่ในคริสต์ศตวรรษที่ 21 แรกกดดันที่สังคมวางลงบนไหล่บ่าของผู้หญิงอาจทวีมากขึ้น แทนที่จะบรรเทาลง ผู้หญิงวันนี้ทั้งอยากประสบความสำเร็จในอาชีพ มีรูปลักษณ์งดงามเยี่ยกาลเวลา อยากเป็นแม่ครัวหัวป่าก์ เป็นคุณแม่ทันสมัย เป็น

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 296-297.

² Caroline J. Smith, *Cosmopolitan Culture and Consumerism in Chick Lit*, p. 6.

ภรรยาที่ชำนาญการปรนนิบัติสามีในยามค่ำคืน ผู้หญิงเหล่านี้จึงรู้สึกเป็นคนชี้แพ้อย่างเลียงไม่ได้ เมื่อเธอไม่สามารถทำตามเงื่อนไขที่สังคมและตัวเธอเองสมคบกันกำหนดขึ้นมาได้ เมื่อได้อ่าน ซิกลิทพวกเธออาจมีพลังใจ เพราะผู้หญิงในซิกลิทมิได้เป็นผู้หญิงสมบูรณ์แบบทุกด้านแบบที่ นิติยสารหลายฉบับพยายามนำเสนอ ประเด็นก็คือ หนือความสำเร็จรอบด้านของผู้หญิง สิ่งที่เราพึงแสวงหาให้พบคือรักแท้จาก “คนที่ใช่” หรือ “Mr.Right” (อันเป็นที่มาของคำ สัพยอกที่ว่า หากไม่พบ “Mr.Right” ให้ใช้ “Mr.Right Now” ไปพลาง) อย่างไรก็ตาม หมายเหตุที่เป็นสัญญาณเตือนสำคัญที่หลิวจงเวยกกล่าวเอาไว้แต่ผู้อ่านเกือบทุกคนพร้อมจะ มองข้ามก็คือ “ผู้หญิงเอาแต่ฝันในความรักนั้นมักจะทุกข์ทรมานใจกว่าใคร”¹

¹ หลิวจงเวย, วันนี้องฟ้าแจ่มใส, หน้า 213.

รายการอ้างอิง

- ฟีดิง, เฮเลน. 2547. **ไดอารี่ของบริดเจ็ต โจนส์**. แปลโดย พลอย จริยะเวช. พิมพ์ครั้งที่ 20. กรุงเทพฯ: บลิส พับลิชชิง.
- หลิวจงเว่ย. 2554. **วันนี้ท้องฟ้าแจ่มใส**. แปลโดย ภัสธารีย์ ทรัพย์สันธิกุล. กรุงเทพฯ: พรีเมียมสำนักพิมพ์.
- Smith, Caroline J. 2008. **Cosmopolitan Culture and Consumerism in Chick Lit**. New York and London: Routledge.